

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 95.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392209920.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Én Ting havde Tue dog opnået hos Sigurd, om 96 end med Møje: at Legepladsen var blevet forlagt fra Torvet ned til den smalle Engstrimmel ved Havnen bag Købmændenes Boder og Tømmerstabler. Ti hvor var det ham muligt at lege på den runde Plads af Sten under Fængslets gitrede Ruder og høje, skyggende Gavle? Så var der dog bedre henede. Bagved lå Byen med sine Tårne og Skorstene hyllede i Røg og Damp, men foran rislede det friske Vand og strøg den frie Vind. Her kunde man høre Fuglene synge og følge de langtud dragende Skibe, og først og fremmest - her havde man den fugtige Muld under sin Fod. Og hvor længtes Tue mod den levende Jord - som en Fange vansmægtende på de golve Stene. Ti Længslen efter Landet døde aldrig hos ham. Når Fader om Aftenen vendte hjem fra sine lange Ture, listede Tue ud i Gangen til hans store Kavaj, pressede sit Ansigt ned i dens lodne, grå Favn og åndede i dybe, tørstige Drag den friske Duft af Landevejvind og Markers Grøde. Fader selv var meget utilfreds med, at han aldrig mere kunde få sit «Pus» med ud at køre, men Moder mente, de måtte helst lade det gå, som det selv vilde. Til en af Siderne *skulde* det jo altid være. Og Sigurd havde jo dog i hvert Fald revet ham ud af hans syge Grubien.